

LIBRIS

We know
books



Frances Hodgson Burnett

Grădina secretă



Traducere și adaptare din engleză:
Irina Chirica



Editura ARC

Cuprins



Capitolul 1	Capitolul 8
<i>Nu mai vine nimeni la mine? ...</i> 5	<i>Intrarea ascunsă</i> 42
Capitolul 2	Capitolul 9
<i>Domnișoara Mary cea</i>	<i>O grădină stranie</i> 48
<i>îndărătnică</i> 9	Capitolul 10
Capitolul 3	<i>Eu sunt Dickon</i> 51
<i>Primirea la conac</i> 15	Capitolul 11
Capitolul 4	<i>Eu sunt Colin</i> 58
<i>Mary iese în grădină</i>	Capitolul 12
<i>și își face un prieten</i> 22	<i>Cei doi verișori</i> 62
Capitolul 5	Capitolul 13
<i>Hohote de plâns pe coridor</i> ... 30	<i>Când Mary spune „nu”</i>
Capitolul 6	<i>și Colin face o criză</i> 68
<i>Nu ai voie aici!</i> 33	Capitolul 14
Capitolul 7	<i>Dickon la conac</i> 76
<i>Cheia de la grădina</i>	Capitolul 15
<i>secretă</i> 37	<i>În grădina secretă</i> 82

Capitolul 16

La asfințit 88

Capitolul 17

Totul este magie 92

Capitolul 18

Sănătate și poftă

de mâncare 101

Capitolul 19

Tabloul ascuns 111

Capitolul 20

Susan Sowerby 116

Capitolul 21

Călător prin lume 120

Capitolul 22

În grădină 126

Capitolul 1

Nu mai vine nimeni la mine?



Mary Lennox avea o față slabă și îngustă și un corp firav, un păr blond și spălăcit cu firul subțire, și o privire posacă. Era palidă la față, pentru că se născuse în India și fusese mai tot timpul bolnavă. Tatăl ei avea o funcție în guvernul britanic de acolo. Mama ei era frumoasă, înaltă și zveltă și purta rochii minunate de dantelă, dar nu își dorise să aibă copii și stătea cu gândul numai la petreceri. Așa încât Mary a fost dată în grija unei *ayah* (o dădacă indiană), care îi făcea toate voile și nu îndrăznea să o disciplineze. Toți servitorii indieni îi îndeplineau orice dorință, pentru că mama ei (*Mem Sahib*, cum îi ziceau indienii) se înfuria teribil dacă era deranjată de țipetele fetei.

Lăsat să facă ce vrea, copilul a devenit treptat un tiran egoist. Guvernantele aduse din Anglia nu rezistau multă vreme în preajma ei, așa că Mary nu ar fi învățat niciodată alfabetul, dacă nu ar fi dorit cu adevărat să poată citi.



Într-o dimineață, *ayah* nu se mai prezentă la datorie ca să o îmbrace pe fetiță și să îi ofere micul dejun. În casă se auzeau sunete ciudate, vaietele servitorilor și un zgomot de parcă ar fi alergat cineva pe holuri, între încăperi. Izbucnise holera, iar oamenii mureau ca muștele. Mânată de foame, Mary s-a strecurat într-un târziu până în sufragerie, unde a găsit pe masă resturile unui prânz consumat pe jumătate. Scaunele și farfuriile arătau de parcă ar fi fost abandonate brusc de mesenii ridicați pe neașteptate. Fetița ciuguli niște fructe și câțiva biscuiți și pentru că îi era sete, dădu pe gât un pahar întreg cu vin. Amețită de vin și speriată de vaietele care se auzeau dinspre colibe servitorilor și de zgomotele de pași grăbiți, se ascunse în camera ei și încuie ușa. Se scufundă într-un somn adânc.

Când s-a trezit, în casă era o liniște deplină. Nu se auzea nimic, niciun semn de viață.

– Ce liniște ciudată, își spuse ea... S-ar zice că nu mai e nimeni în casă în afară de mine.

Ceva foșni pe jos și când s-a uitat la dușumea, a văzut un șarpe mic târându-se pe jos, care o privea cu ochi ca niște diamante. Nu s-a speriat, bănuind că vietatea nu e periculoasă. Șarpele alunecă ușor pe sub ușă, în timp ce fata îl privea.

La scurt timp după aceea auzi zgomot de pași, mai întâi în curte, apoi pe verandă. Niște bărbați intraseră în casă și vorbeau în șoaptă, în timp ce deschideau ușile și cercetau camerele.

– Ce nenorocire! spuse unul dintre ei. Femeia aceea frumoasă! Presupun că și copilul. Am auzit că avea o fetiță, deși n-a văzut-o nimeni niciodată.

Mary stătea în mijlocul camerei, când bărbații au deschis ușa. S-au trezit în fața unei fetețe urâțele, care se uita la ei îngrijorată și încruntată.

– E un copil aici! Un copil singur, într-un asemenea loc! Doamne, Dumnezeuule, oare cine o fi?

– Sunt Mary Lennox, răspunse copila, cu îndrăzneală. Am adormit când toată lumea avea holeră și abia acum m-am trezit. Unde au plecat toți?

– E copila despre care vorbeam, fetița pe care nu a văzut-o nimeni! A fost, pur și simplu, uitată aici!

– Dar de ce m-au uitat? întrebă Mary, bătând din picior. De ce nu a mai venit nimeni la mine?

Tânărul ofițer o privi plin de tristețe, închizând ochii de parcă se străduia să își oprească lacrimile.

– Sărmană copilă! Nu mai are cine să vină!

În modul acesta brusc și neașteptat, a aflat Mary că nu mai are nici tată, nici mamă. Amândoi muriseră în timpul nopții, iar trupurile lor fuseseră luate de acolo. Puținii servitori indieni rămași în viață părăsiseră în grabă casa, uitând cu totul de Missie Sahib.

De aceea era atât de tăcută clădirea. Nu mai rămăseseră în casă decât fetița și șarpele care se târa pe pământ, foșnind și fâșâind.

Capitolul 2

*Domnișoara Mary cea îndărătnică*

Mary nu fusese apropiată de mama ei. O privise de departe gândindu-se că e foarte frumoasă, dar nu îi simțea lipsa, acum că murise. De fapt, nu îi era deloc dor de ea. Dacă ar fi fost mai mare, probabil că și-ar fi făcut griji văzându-se singură pe lume, dar era mică și pentru că cineva avusese totdeauna grijă de ea, a presupus că așa va fi și în continuare. Și chiar așa a fost. Mai întâi a fost dusă în casa unui preot englez, dar nu a rămas acolo multă vreme. Preotul era sărac și avea cinci copii de vârste apropiate, care se certau între ei pentru jucării. A fost atât de neprietenoasă cu ceilalți copii, încât nu a mai vrut nimeni să se joace cu ea. Au poreclit-o „domnișoara Mary cea îndărătnică” și au râs de ea.

– Ne pare bine că pleci mâine acasă, i-au spus copiii după câteva zile.

– Și mie îmi pare bine, răspunse Mary. Dar unde se află „acasă”?

– În Anglia, desigur. La unchiul tău, la domnul Archibald Craven.

– Habar n-am cine e, se răsti Mary.

– Bineînțeles că tu nu ai habar de nimic. I-am auzit pe tata și pe mama vorbind despre el. Locuiește într-un conac foarte mare și dezolant undeva la țară și nimeni nu se apropie de el. Este un om ursuz, nu vrea să vadă pe nimeni și chiar dacă ar vrea, nu l-ar vizita nimeni, fiindcă e cocoșat și arată groaznic.

– Nu cred, răspunse Mary punându-și degetele în urechi, ca să nu mai audă nimic.

Când puțin mai târziu preotul Crawford a anunțat-o că va pleca în Anglia, Mary a primit vestea cu atâta indiferență, încât soții Crawford nu au știut ce să mai creadă. Au încercat să fie afectuoși cu ea, dar Mary și-a ferit fața când doamna Crawford a vrut să o sărute, iar când domnul Crawford a mângâiat-o pe cap, a rămas încremenită ca un butuc de lemn.

– Biata fată, e tare urâtică, spuse doamna Crawford mai târziu. Mama ei era foarte frumoasă și avea maniere alese, dar fetița asta e cel mai ursuz copil pe care l-am întâlnit.

– Dacă mama ei ar fi intrat mai des în camera copilei, s-ar fi ales ceva de ea. Știu că nu e bine să vorbești de rău morții, dar femeia asta atât de „frumoasă și manierată” a uitat cu totul că are un copil.

– Da, cred că ai dreptate, oftă doamna Crawford. După ce a murit dădaca ei indiană, au uitat toți de bietul copil. Toți servitorii au fugit din locul contaminat de boală și au lăsat-o pe fetiță singură în casa pustie. Colonelul McGrew mi-a spus că a fost mișcat până la lacrimi când a deschis ușa și a văzut mogâldeața asta mică de copil, singură în mijlocul camerei.

Mary a făcut lunga călătorie spre Anglia în compania soției unui ofițer, care își ducea copiii la un internat. Pe doamna respectivă nu o interesau decât cei doi copii ai ei, un băiat și o fetiță, și a fost bucuroasă să o predea pe Mary femeii trimise de domnul Archibald Craven să o preia la Londra. Doamna Medlock era menajeră la conacul Misselthwaite. Era o femeie corpulentă, rumenă la față și cu ochi negri pătrunzători. Purta o rochie violetă, o peleurină neagră de mătase și o bonetă neagră cu flori mov de catifea. Lui Mary nu îi plăcu deloc, dar cum rareori îi plăcea cineva, nu era nimic deosebit în asta. Nici doamna Medlock nu părea să o simpatizeze foarte mult.

– Ce copil lipsit de daruri! spuse ea. Am auzit că mama ei a fost o frumusețe, dar nu i-a transmis fetei mai nimic.

– Poate că se va transforma pe măsură ce va crește, răspunse cu blândețe soția ofițerului. Dacă nu ar fi atât de palidă... Copiii se schimbă mult.

– Va trebui să se schimbe foarte mult! răspunse doamna Medlock. Iar conacul Misselthwaite nu este un loc potrivit pentru un copil, credeți-mă pe cuvânt!

Cele două femei credeau că Mary nu le aude, pentru că stătea așezată ceva mai încolo, la fereastra hotelului unde se aflau. Dar ea auzise totul foarte bine și se întreba cum arată unchiul ei și cum era locul unde stătea. Cum arăta un cocoșat? Nu văzuse niciodată unul.

Mary nu fusese niciodată fetița cuiva. Avusese servitori, mâncare bună și haine frumoase, dar nimeni nu o băgase în seamă. Era un copil nesuferit și urâțel, dar ea nu știa acest lucru. Nu știa că este un copil dezagreabil. Credea că ceilalți oameni sunt dezagreabili, dar nu știa că și ea este așa.

Doamna Medlock era genul de femeie care nu lua în seamă „mofturile copiilor”. Cel puțin, asta ar fi spus ea, dacă ar fi fost întrebată. Nu ar fi vrut să meargă tocmai la Londra ca să preia fata, dar avea o slujbă confortabilă și bine plătită ca menajeră la conac, și dacă voia să își păstreze slujba, trebuia să facă ce îi ceruse stăpânul.

– Căpitanul Lennox și soția sa au murit de holeră, îi spusese domnul Craven, rece și ferm. Căpitanul Lennox a fost fratele soției mele, iar eu sunt tutorele fetei. Copila va locui aici. Veți merge la Londra ca să o aduceți.

Iar acum Mary stătea într-un colț al compartimentului de tren, urâtică și îmbufnată. Rochia neagră o făcea să arate mai gălbejită ca oricând, cu părul spălăcit și subțire.

„În viața mea nu am văzut un copil mai nesuferit și mai alintat”, își spusese doamna Medlock în sine ei.

– Cred că ar trebui să știi unele lucruri despre casa în care vei locui, începu ea. Știi ceva despre unchiul tău?

– Nu, răspunse Mary.

– Nu ți-ai auzit niciodată părinții vorbind despre el?

– Nu, răspunse Mary încruntată.

Se încruntase pentru că își dădea seama acum că părinții ei nu-i vorbiseră niciodată, despre nimic.

– Ar fi bine să știi... ca să fii pregătită. Vei merge într-un loc ciudat.

Mary nu răspunse nimic. Pe doamna Medlock o nedumerea indiferența fetei. Mai așteptă puțin, apoi trase aer în piept și continuă.

– Nu spun că nu ar fi un conac mare și că domnul Craven nu ar fi mândru de acest conac vechi de șase sute de ani. Conacul Mis-

selthwaite e situat în mijlocul unui domeniu întins, aflat la marginea unui platou, cu multe grădini și cu arbori din care o parte își târăsc crengile pe pământ... Casa are cam o sută de camere cu tablouri și mobilă veche și frumoasă și multe alte obiecte vechi de secole, dar majoritatea încăperilor sunt nelocuite și încuiate.

Cu toate că nu ar fi vrut să o asculte, Mary trăgea cu urechea și începea să i se stârnească interesul. Totul părea atât de diferit față de India și, ca orice lucru nou, o atrăgea. Dar nu voia să arate că ar fi interesată. Aceasta era una dintre trăsăturile ei reci și respingătoare. Așa că rămase tăcută.

– Ce zici de toate astea? o întreabă doamna Medlock.

– Nu zic nimic.

Doamna Medlock râse.

– Chiar nu îți pasă unde vei locui?

– Nu are nicio importanță dacă îmi pasă sau nu, răspunse Mary.

– Asta așa e, spuse doamna Medlock. Cu siguranță, stăpânul nu-și va bate capul cu tine. El nu își bate capul cu nimeni.

Doamna Medlock tresări, ca și cum și-ar fi amintit ceva.

– Stăpânul are spatele încovoiat. Asta l-a afectat foarte mult și cu toate că avea bani și o casă minunată, era posac și iritabil, până când s-a însurat.

Mary se uită mirată la ea, în ciuda hotărârii ei de a părea că nu o interesează nimic. N-ar fi crezut că un cocoșat se poate căsători. Doamna Medlock observă reacția fetei și, fiind vorbăreață din fire, continuă cu entuziasm:

– Soția lui era o ființă drăguță și suavă și el ar fi străbătut lumea întreagă ca să îi aducă ce își dorea. Nimeni nu ar fi crezut că

îl va lua de soț, dar ea l-a luat. Lumea spunea că s-a căsătorit cu el pentru banii lui. Dar nu-i adevărat. L-a iubit. Când ea a murit...

Mary tresări, fără să vrea.

– Vai, a murit! exclamă ea.

Deodată, lui Mary i se făcu milă de Archibald Craven.

– Da, a murit, răspunse doamna Medlock. Iar el a devenit mai ciudat ca oricând. Nu-i pasă de nimeni. Nu vrea să vadă pe nimeni și e plecat aproape tot timpul în străinătate, iar când vine la Missethwaite, se închide în aripa de vest a conacului și lasă în preajma sa numai un servitor bătrân, care a avut grijă de el încă din copilărie și îi cunoaște tabieturile.

Suna ca o poveste desprinsă dintr-un roman. Mary privea pe geam la ploaia cenușie care șiroia pe ferestre, gândindu-se la domnul Craven. Dacă ar fi trăit soția lui, probabil că în casă ar fi fost multă veselie și petreceri în rochii dantelate. Dar ea nu mai era acolo.

– Să nu te aștepți să îl vezi pe domnul Craven. Nu prea vei avea oameni cu care să stai de vorbă acolo. Va trebui să te joci singură și să îți porți singură de grijă. Sunt multe grădini. Dar în casă nu ai voie să intri și să cotrobăi unde vrei. Domnului Craven nu-i place asta.

– Oricum nu am să am chef, răspunse Mary tăfnoasă.

La un moment dat, i se făcuse milă de domnul Craven, dar acum simțea că acesta este un om atât de antipatic, încât merita tot ce i s-a întâmplat.

Mary își întoarse fața către ferestrele vagonului, pe care șiroia ploaia, și se uită pe geam până când totul i se făcu cenușiu în fața ochilor, apoi adormi.